

БОРЂЕ ТЕШИЋ

На измаку прошле године преминуо је наш драги друг Борђе Тешић. Сваког његовог колегу, друга и пријатеља коснула је вест о његовом прераном одласку. Нespoјиво је било везати кобни појам смрти за човека таквог духа, оптимизма, човека који је живео овај живот са пуно осећања, ведрине. Његов живот завршио се врло рано, управо у време када човек својим знањем почиње да зрело посматра и живи живот, да користи годинама стицано знање и искуство.

Борђе Тешић је умро у свом вољеном Београду, у којем је угледао свет 25. фебруара 1931. године. Ту је провео тешке, али најлепше године ђачког доба, ту је 1954. године завршио студије етнологије. Са полетом њему својственим почео је рад у својој струци у Етнографском музеју у Београду. Био је млад, жељан живота и знања, немирни дух који је тежио да што више сазна. Такву прилику пружила му је Комисија за културне везе са иностранством, која му је омогућила деветомесечни боравак у суседној Бугарској ради проучавања народног накита и старих заната. Стечено знање је користио и усавршавао у свом плодном стручном и научном раду. Објавио је око тридесет прилога из етнологије, музеологије и привредне историје.

У Историјски музеј Србије дошао је 1967. године. Било је то у првим годинама настанка и рада ове установе. Својом стручношћу, знањем и прегалаштвом дао је велики допринос у раду Историјског музеја Србије, јер је дошао у време када је Музеју предстојала борба за афирмацију. Борђево искуство и ентузијазам, а надасве лакоћа са којом је обављао посао, давали су подстицај и уливали храброст да се устраје у једном пионирском послу. Са великом прилежношћу и љубављу радио је на стварању етнoлошке збирке у Историјском музеју Србије. Био је аутор или сарадник многих музејских поставки и изложби, међу којима свакако треба поменути оне у Тополи, Лесковцу, Ваљеву и Београду.

Са не мање жара Ђорђе је приступио и послу у Народном музеју у Ваљевоу, где је, најпре као директор, а затим као музејски саветник, радио све до своје смрти. Уз његово посебно ангажовање рестаурирана је зграда Народног музеја у Ваљевоу и урађена нова изложбена поставка, као и неколико меморијалних музеја у ваљевском крају — Робаје, Боговађа, Балиновић.

Долазак Ђорђа Тешића у Ваљево осетио се у културном животу овога града. Он је покренуо манифестацију Новембарски ликовни салон, активно је укључио Музеј у Југословенске сусрете аматера „Абрашевић“, а као аутор великог броја написа у штампи и на радију популаризовао је Музеј и етнологију.

Увек у покрету, спреман да помогне, да учини, активан је био и у Етнолошком друштву Србије и Етнолошком друштву Југославије, у Музејском друштву и Заједници музеја Србије. Његов одлазак сигурно представља велики губитак за музејску службу.

Ђорђе је умео да унесе одушевљење у сваки посао, а радио је са ведрином и радошћу. Својом непосредношћу стварао је око себе атмосферу срдачности, увек је био спреман за шалу, да насмеје све око себе. Када је из Историјског музеја Србије отишао у Ваљево, као да је однео са собом смех и радост, део људске тоpline. А сваком својом новом посетом доносио је свој особени смисао за хумор, ведрину и свој оптимизам. Ђорђе није био човек који би се лако предавао. Такав је био и у болести. Његова храброст да гледа смрти у очи, а да верује у живот, будила је у нама све до краја варљиву наду да неће отићи.

Отишао је наш колега, друг и пријатељ, и као што рече песник: „Нестанак ма ког човека умањује и мене самог, а нестанком твојих пријатеља нестаје и део тебе.“ Са Ђорђевићем одласком нестао је и део свега онога што смо заједно са њим проживели. Остало је сећање на једно лепо дружење.